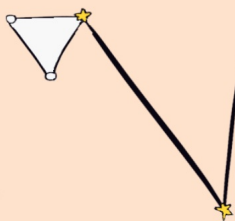

ŽIVOT V ZNAMENÍ RÝB

Down

Týmto chcem poďakovať všetkým ktorí boli pri mne v najhorších chvíľach , nevzdali to aj keď som bola nepríčetná.

Môjmu starému otcovi - nech mu je zem ľahká , mojej mame s ktorou sme k sebe hľadali dlho cestu , mojim mladším súrodencom, Monike aj keď je o veľa mladšia - dáva dobre rady do života , niekedy bláznivé , mojej druhej rodine svokre a bývalému partnerovi a niektorým kolegom.

Mojej mamine.

Viem že toto už nieje v móde , písať listy a už vôbec u nás nieje zvykom vylievať si city ale napadlo ma že možno by ta to potešilo. Mali sme pred sebou veľkú jamu cez ktorú nevedla cesta. Aj cez tu jamu som vždy na teba pozerala s nadhľadom a snažila sa nájsť tu cestu k tebe za každú cenu. Neviem čím to bolo ale nebudeme sa predsa hrabať v minulosti a lámať si hlavu tým čo bolo dôležité je čo je teraz. Sú to veľmi zložité mesiace a čo už viem dávno že bez teba by som to nezvládla. Viem pomyslíš si že som dospela a samostatná ale dá sa život zvládnuť bez najlepšej kamarátky ? Nedá.

Preto ti ďakujem za oporu, lásku, smiech a rameno ktoré usušilo pár slz keď sa to vo mne nakopí a chce to ísť von.

Prológ

Prečo nenapísať o svojom živote , keď
môžem ?

V tejto knihe by som chcela zanechať aj svoje najtajnejšie myšlienky o ktorých nikto nevie , alebo možno vie keď dobre počúval. Jednoducho mi moje blogy nestačili a mala som potrebu to hodiť do väčšej verzie.

Je veľmi vtipné ako ten život píše sám tú knihu , nemusím ju ani ja písať. Tie stránky sa tak rýchlo píšú a ešte rýchlejšie pretáčajú , ako keď čítaš niečo fascinujúce a čakáš čo bude ďalej , potom čítaš a je to nuda lebo stereotyp , smej sa , hovor bláznovstvá , rob bláznovstvá - práve ty si ten ktorý ju píše , nenechaj nech ju život píše sám.

Prológ.....	4
1 Život	6
2 Mnoho lekárskeých dverí otvorených, v maloktorých pomohli	8
3 Pani T.....	12
4 Ako som potrápila pár doktorov a mne psychika hlavu, že mi niečo je	14
5 Život po stafordsky	16
6 Mal si byť hrdina	19
7 Neznáma - známa.....	21
8 Druhý významný muž môjho života	24
9 Moje všetko , moja zemeguľa	27
10 Boj s tým, čo potrebujeme.....	30
11 Všetkým do ktorých som bola zbláznená.....	32
12 Žil tvoj aj svoj život zároveň.....	35
13 Stredná škola	39
O autorovi	40

1 Život

Každý z nás si prešiel lekárskymi dverami , hlavne keď nastal pôrod a prišli sme na svet. Nevieť či to prebieha presne ako vo filmoch , moc si z toho času nepamätám. Ale určite to začína signálom “RODÍME!” a nový život je na svete , narodíš sa , prípadne si pobudneš chvíľu v inkubátore pretože ti to zdravie nepraje od pár hodín čo si na svete. Bola som ťažké dieťa a dala som svojej mame zabráť , veď som mala cez 5 kg - obrovská osobnosť.

Detstvo som prežívala u starých rodičov v Smoleniciach , kde sme nakoniec aj ostali. Môj starý otec každý moj krok zaznamenával na kameru a neskôr fotoaparát , mal všetky kazety , tak veľmi ma miloval. Puberta je ťažká pre každého rodiča u mňa si to väčšinou odtrpeli starí rodičia. Mama bola pracovne stále mimo tým pádom náš vzťah stagnoval. Zaplietla som sa do jednej partičky a keď mi naliali potajomky alkohol do coca-coly a ja som skončila na pohotovosti na

výplachu žalúdka tam sranda skončila , mama bola neskutočne nahnevaná. Neskôr som sa s nimi znova stretla ale už rozumnejšia keďže som navštevovala strednú školu a začal sa mi kolotoč ktorý dodnes dnes neprestal. Partičku som opustila , venovala sa škole , doktorom , rodine. Bola som kuchárka , milujem varenie je to pre mňa oddych. Momentálne varím , len doma a dokonca som sa naučila aj piecť. Chcela som nájsť niečo ľahšie vzhľadom na chronické zdravotné ťažkosti skončila som kde ? Skúste hádať. V pekárni , niečo ľahšie. Život naberá obrátky , vždy je to veľmi náročné na psychiku.

Značka ChroNika. Vzniklo to úplne spontánne presne ako táto kniha. Pohrávala som sa s myšlienkou mať vlastnú značku , tričká pre ľudí ako som ja a neskôr podporiť finančne ľudí ktorí to potrebujú. Po čase ma to prešlo a keďže si rada kreslím tak to nabralo úplne iný význam a už som sa nevedela dočkať držať v rukách vlastné tričko. Tá chvíľa prišla a ja som ostala bez slov , milujem svoj dizajn a nielen ja ale aj pár ďalších ľudí. Cez diagnostové dizajny po vtipné ilustrované.

“Nás chorľavých a alergikov by malo byť VIDIEŤ!”

2 Mnoho lekárskeho dverí otvorených, v maloktorých pomohli

Rastieme a s tým nám pribúdajú bolesti , diagnózy , rôzne vírusy nás napádajú. “Vaša dcéra má ploché nohy, musíme s tým niečo urobiť!” Bum , prvá diagnóza čo si pár rokov na svete a ty vlastne za to nemôžeš - ale keď nebudeš nosiť ortopedické vložky budeš mať zlý vývin chrbtice a iné.

Bububu strašiaky.

Prvé okuliare - POMOC, nepáčili sa mi preto som ich zahodila - mamine som sa s tým priznala až neskôr , vraj o tom vedela že ich nemám v šuplíku odložené. Doplatila som na o približne 9 rokov a doteraz - je to zabijak , dobrá rada nad zlato! noste okuliare a hlavne keď sú tak drahé a oči sú zrkadlom zdravia. Druhá alebo tretia návšteva nemocnice - vysunutá platnička. Desať dní v bolestiach na infúziách, rehabilitácie to poznáme každý ach , prvá magnetická rezonancia - tunel ktorý vydáva smiešne zvuky z ktorých si po čase zložíš vlastnú symfóniu, pretože cez tie sluchádlá to aj tak počuješ. Nastala vizita “slečna , tu prečo leží? “ Sestrička odpovedala “ slečna ma skoliózu no a zo mňa vyhrklo že mám vysunutú platničku ,

všetci sme sa zasmiali, ja cez slzičku od bolesti. Nastali moje ďalšie lekárske dvere - psychiater. Mamine sa nezdalo ako sa správam, že som bez života, že či by sa nenašli nejaké lieky na zlepšenie nálady dobrotka, ani som nevedela, že mám nejaký chrbát. O dva týždne kontrola - že či mi lieky nevysadí pretože som veselá - nech ich dcéra doberie a stačí.

Moja piata návšteva nemocnice na JIS- neúmyselná kombinácia liekov, nevedela som pohnúť telom 3 dni a výsledok - domýšľavosť. Mala som antibiotiká na zápal a ešte nejaké lieky, nikto ma neupozornil, že ich nesmiem kombinovať.

Moja dôvera v lekárov klesla a do toho ma bolel stále ten chrbát!

Prvá operácia z piatich - akútny zápal slepého čreva - mala som na sebe 2 mikiny v (30 stupňovom horúčavách) nevedela som o sebe, o tých čo boli v čakárni alebo v ambulancii, iba som sa zobudila s tromi štychmi na bruchu, dvomi kanylami v rukách a nejakými prísavkami na hrudi (už viem že je to EKG) "ŽIJEM!" kontrolovali mi potrebu a stravu, to boli pre mňa novinky.

Postupom času som pár krát navštívila nemocnicu Kramáre a získavala som "ocenenia" menom diagnózy, na Kramároch ma poznali a spoznala som pár skvelých ľudí s

ktorými sme si ten čas spríjemňovali, v Trnave som sa zdržala iba chvíľu stačila operácia , piesok v obličkách a JIS, kožné oddelenie, pohotovosť - ďakujem za trpezlivosť maminy a Moniky a momentálne aj Dada ktorý so mnou lieta kade - tade. Svoje si odbíjam aj keď prišiel ten strašiak menom reuma ..keď som vkročila do veku 18 , decká reumatologička ukončila kontakt a teraz - Mám byť sledovaná ? Nemám byť ?

V Bratislave som aj ostala a som neskutočne rada že sa nájdu svetlé výnimky doktorov ktorí nepovedia “ste mladá , dovidenia.”

Svoju vďaku vrúcne vyjadrujem aj svojej obvodnej lekárke je ochotná odpísať pri probléme aj cez e-mail. Po piatich operáciách , desiatich alergiách, na magnetickej rezonancii si pospím chvíľu , žijem , smejem sa , pracujem a pracujem hlavne na sebe.

Viem že ľudia sú omnoho horšie na tom - onkologické ochorenia , embólia pľúc a podobne. Ostáva mi navštíviť už iba jediné oddelenie a tým je onkológia - srandujem , tam sa nechystám , ale už mám všetky oddelenia a ambulancie obehané a jediné čo počujem je - niečo sa vyvíja, telo bojuje samo na seba.

Týmto príbehom som chcela trochu aj pobaviť a zároveň povedať , že stále existujú ľudia ktorí vám pomôžu a je ich veľmi málo.

3 Pani T

Umňa sa to všetko začalo približne September 2021 kedy som bola v jednom kole - práca v ktorej som mala zodpovednosť , ráno som začala s prácou a nevedela som sa zastaviť do večera , vyspať sa a znova na novo. Moji známy ma poznajú že naozaj neviem oddychovať a stále potrebujem niečo robiť.

Úplne prvý štart boli migrény - migrény, také že som lieky jedla ako lentilky a vôbec nič nezaberalo , škriabala som steny a neskutočne plakala nech to skončí. Každý kto mal migrény vie čo to obnáša. Nasledoval problém s očami každému som to opísala ako “záclona”. Reálne to tak vyzeralo nič som nevidela približne pól hodinu a pomaly to ustupovalo vtedy som začínala stresovať pretože sa to opakovalo

Dva týždne každý deň dva-krát denne následovalo očné vyšetrenie okrem toho, že nevidím do diaľky pár rokov, nevidela nič zvláštne. Pani doktorka bola veľmi ochotná a milá, odporučila mi okamžité neurologické vyšetrenie. Medzi objednaním a vyšetrením u PRVEJ neurologičky sa pridružili ďalšie symptómy znova to začalo “záclonami”típnutím tváre , típnutím až nehybnosťou rúk.

U prvej pani neurologičky to pohorelo vraj psychika a nemám si vymýšľať. Keďže sme ľudia a niečo sa deje vyhladávame pomoc ďalej však ? Prešla som tromi neurológmi až štvrtý v Hlohovci mi vedel pomôcť aj s

migrénami a hľadal riešenie ďalej. Približne v novembri 2021 som skončila na dva mesiace PN s diagnózou “syndrom vyhorenia” z každej strany som počúvala že som mladá ako vôbec je možné že sa toto stalo a všetko si moc pripúšťam , veľmi jednoducho sa to stalo, nie len mne mladému človeku veď, niesme stroje ktoré sú naprogramované byť každý deň v tom istom kole bez újmy na zdraví - verím že mi dá každý za pravdu kto si to prečíta.

Bola som nervózna každý deň ďakujem, že to rodina a priateľ som mnou zvládali. Návštevy u neurológa boli ako na hodiny klavíra. Na migrény sme spoločnými silami vystriedali 3 druhy liekov ktoré zabrali na chvíľu - na jediné to bolo účinné - na prácu som ani nepomyslela a vedela som vypnúť. Prešla som si liekmi na porušené nervy, protizáchvatové lieky , verili by ste tomu že existujú 3 lieky na migrény ?

Ja vtedy tiež nie , audio cvičenie na nervový systém , jóga , rôzne lieky na bylinných bázach , čaje , kreslenie. Až prišiel zázrak ?! pre mňa to bol - CBD olej neverila som tomu, že pomôže a plus pravidelne branie magnézia mi pomohol zastaviť tento skoro päť mesačný kolotoč. Nie len ja ale aj ostatní ostali kludnejší a zo slz a trápenia nastala radosť a smiech aj keď s občasnými nervami, haha diagnóza nervák tu bude vždy.

4 Ako som potrápila pár doktorov a mne psychika hlavu, že mi niečo je

Bolo to už dávnejšie v tom období ma trápil žalúdok, často som zvracala a chudla. Postupom týždňov keď, to neutíchalo ma začalo bolieť pod pravým rebrom a nahmatala som si tam guličku. Mávla som rukou , veď to prejde nebudem to riešiť. Moje psyché si ale povedalo že, to budem riešiť a rozmýšľať nad tým ! A hotovo! Tak som začala mojou obvodnou lekárkou - objasnila som situáciu a moje prvé kroky smerovali ku gastráčovi. No hnusnejšie tabletky ako proti zvracaniu asi neexistujú ale prešlo mi to, bola som aj po odberoch. Moja psyché mi nahovorila že “gulička” sa mi zväčšila - opäť som písala mojej pani doktorke (veľký obdiv za jej trpezlivosť a ochotu) kam smerovať ďalej ? Moje kroky smerovali na sonografiu a potom chirurgovi. Takisto veľký obdiv na sonografii kde to skúmali “vyzerá to ako niečo kamenné.” Ako keby archeológ našiel dinosaurovú kosť , v poriadku, išla som do ambulancie chirurga so všetkými papiermi sveta.

Objasnili sme znova všetky detaily - posledná bodka tohto nezmyselného prípadu zdravotného sveta Gašparovičovej - rontgön brucha aa späť k taktiež ochotnému chirurgovi.

Samozrejme mi brucho prehmatal ešte sa ma spýtal či zvraciam a koľko som schudla - tiež mu asi nesedela nejaká guľička v boku.

Už oblečená a moja natešená psyché čaká na výsledok koľko hláv v tej krátkej dobe potrúpila vrátane mojej.

“ SLEČNA, VEĎ TO JE ZDRAVÉ ŠIESTE REBRO. Ste zdravá ako ryba, vrátane tých diagnóz čo máte.”

Začali sme sa smiať a ja ..... ja som sa prepadla pod tu stoličku od hanby. Vraj som si ho mohla trochu buchnúť niekde , tým že som pochudla tak trčí atď. No, takže psychika veľmi súvisí s fyzickým zdravím. Dokážem umlčať svoju psyché , už iba reálne diagnózy.

5 Život po stafordsky

Ahoj som Savi.

Som dvojročný staford , so svalnatým telom a hnedo až žilhanou farbou - ver mi som fešák. Moja bývalá majiteľka sa volala Laura žili sme spolu v byte ešte aj s mojimi kamošmi yorkshirmi. Moja bývalá majiteľka bola fešanda a otehotnela , vystrájal som ale aj som ju chránil a rozhodla sa ma darovať lebo toho bolo na ňu moc , jasné že sa na ňu nehnevám , mám ju stále veľmi rád. Nadišiel deň D - nová majiteľka. Dúfam že nemá predsudky ako ľudia na internete, že sme krvilačné plemená , bezcitné a iba ubližujeme a zabíjame ak mám hovoriť za seba - chcem byť iba milovaný. Prišla , ona prišla , teplákoč ? Asi sa bojí že ju zašpiním ale ja som čistý , nemá sa čoho báť. Prišiel s ňou aj nejaký pán , verím že tá žena je moja majiteľka. Ovoňal som ju a bola cítiť ako , že miluje psov a o viacerých už prišla , verím že budeme najlepši kamoši. Sadli sme si do auta dala si ma pred seba a iba sa na mňa pozerala a usmievala - ja som stále držal poker face proste snažil som sa vyzerat' seriózne. Nový dom , nové prostredie - aha dokonca aj fenka. Už sme si na seba zvykli ale poviem vám že ten prvý deň bol zabijak. Prvý noc vnútri , má takú mäkkú postel ale mne sa ešte nechcelo spať - potrebujem sa spoznávať. Objal som ju na znak toho aby sa cítila v bezpečí pri mne. Mám rad svoju majiteľku ale chýbala mi Laura. Spoznal som sa aj s neznámym pánom , o nejaký čas mi Veronika hovorila že je to môj tato ale chvost som nenašiel. Zistil som , že je to nejaká hra a oni sa radi so mnou hrajú , hlavne keď ich pokúšem. Občas

všetkým leziem na nervy ale čo už so mnou som hravý a milujúci pes. Majiteľka je vraj po operácii , nerozumiem ale tu šatku v čom má ruku by som naozaj chcel roztrhať , mám pocit že tá šatka jej robí zle. Som dostal vynadané že to sa nesmie, pochopil som a zistil že ma operované rameno , no verili by ste že to nebolo tou šatkou ??Ležal som pri nej a chránil jej to aby sa jej čo najskôr polepšilo , dva krát príjemné to nieje vidieť majiteľku trpieť bolesťou. Na druhý deň operácie sa na mňa skoro ani nepozrela bol som smutný a chodil som ju pozerat' dovnútra keď spala ale potom to už bolo v poriadku a boli sme všetci spolu. Dni ubiehali a panička ma cez zimu nechala vnútri pretože som sa vraj klepal ako rezne keď robí nedeľný obed. Vždy mi dala deku alebo paplon do budy lenže ja som to roztrhal a vtedy je na mňa zlá ale do 5 minút mi povie že som najkrajší pes akého kedy videla a miluje ma - najprv som nechápal ale po čase som zistil že je to niečo skvelé a dobré počuť. Niekedy by si mohla dať pohov keď na toľko objíma - haló veď som práve dojedol, nechcem aby to išlo na teba alebo von. Milujem veľký dvor a slnko, ďakujem. Mimochodom - mám ťa rád a aj budem.

Z pohľadu mňa

Vždy som túžila mať staforda , mne sa proste tí psy veľmi páčili. Bývalý partner ich odsudzoval že sú škaredí, bojoví - žiadny pes ktorý ti dá veľmi veľa lásky , nieje škaredý. Moj terajší partner miluje tieto druhy psov bullterier je jeho top ale miluje stafov, pitbulov , dobíkov proste všetky tieto milujúce plemená milujeme. Človek mieni , život mení a ostala som na PN kvôli operácii a nastal ten čas - splniť si svoj sen a mať staforda o ničom

inom som nemlela iba o ňom a pozerala som bazoš , peňazí som moc nemala a priala som si aby som našla že niekto daruje. Darujem do dobrých rúk krásneho staforda z osobných dôvodov - kto ma lepšie ruky ako človek ktorý miluje toto plemeno a roky po ňom túži ? NAŠLA SOM - nadšenie , arytmia a s vyklepanými rukami som písala Laure že či je to aktuálne. Odpísala že áno a môžem si pre neho prísť. Teraz už je “obor” ale vtedy bol trošku menší - zamilovaná na prvý pohľad. Od Laury som dostala ešte misku , hračky , deku , klietku, granulky a jeho veterinárnu kartičku , bola veľmi milá. Jej podmienka bola aby som jej posielala fotky a keby bol náhodou nejaký problém , vie pomôcť. Zoznámenie s ovčičkou nedopadlo najlepšie ale zvykli si na seba. Prvá noc - mimo toho že ma zobudil ráno o 6 s tým že mi roztrhal vankúš bola celkom fajn - zvládli sme. Škrabance po celej ruke som tiež zvládla. Po operácii sa Savi tak tešil a skákal že som sa nestíhala uhýbať a ešte k tomu ta bolesť ruky , po dokusaní mojej šatky asi pochopil že ju nemám na ozdobu , bol väčšinu času pri mne ale spať som s ním nemohla kvôli ruke. Časy plynuli a celkom sme si sa na seba zvykali a celá rodina ho prijala aj keď boli aj temné časy - zdolali sme ich a Saviho by som nikdy nedala preč. Je to najmilujúcejšie plemeno vôbec a veľmi ho milujem.

6 Mal si byť hrdina

V živote ženy sú väčšinou traja dôležití muži. Otec, prvá láska , posledná láska. Trhá mi srdce že nemôžem tvrdiť to , že otec bol dôležitý muž môjho života bol to starý otec. Vytetovala som si ho na znak lásky ale nie na ľavú ruku ,ktorá je bližšie k srdcu , tam ma zaslúžené miesto starý otec. Bol pre mňa hrdina ale nie v časoch keď som ho potrebovala. Neuchránil ma pred temnotou dospievania , neupozornil na temné ruky dospelosti ale ukazoval prstom stále na minulosť a na moju matku a zvyšok rodiny. Nenašiel si milenkú ani nič podobné v tomto bol iný a miloval moju matku v tomto bol pre mňa hrdina. Ukladal ma spať , hral sa so mnou ale ako čas plynul a začínala som chápať v čom bol problém. Po rozchode sa rozhodol oddať alkoholu a to bolo to najhoršie čo sa mohlo stať pretože tie rozhovory sa zmenili na výčitky a začalo mi to ubližovať, psychicky. Keď sa objavilo jeho meno na displeji roztriasli sa mi ruky a nevedela som, čo čakať od toho telefonátu. Toľko krát som kričala a plakala nech prestane, no márne. Mal si byť hrdina , namiesto toho som vraj ja tá nevďačná. Vždy som si vypočula najprv maminú verziu a potom jeho aj tak som si spravila svoj názor sama. Raz som už bola tak na tom že som ho vulgárne oslovila v plači a odvtedy nechávam túto životnú kapitolu uzavretú. Napíšem mu

na sviatky , samozrejme všetko čo sa patrí ale niesom dostatočne pripravená na rozhovor s vlastným otcom.

Necítil moju bolesť z telefonátov , keď plakal on - plakala som aj ja predsa len dcéra nechce svojho rodiča vidieť ani počuť plakať ale naopak to nebolo myslím že ani raz. Priznávam že , možno jeho náhradu , tú otcovskú lásku som vyhľadávala asi v každom chlapovi v mojom živote - predsa len čo nemáš tak hľadáš inde tak to funguje snád' vo všetkom. Mama ma svojim spôsobom chránila voči tomuto všetkému. Skoro po roku si mi zavolať , chvíľu som rozmýšľala či ti zdvihnem , bála som sa reakcie ale pochopil si. Obaja sme sa tvárili akoby sme sa nikdy neoddelili , pretože sa obaja liečime ale aj tak som mala tú potrebu vysloviť že ma mrzí , že som sa neozývala a nechcela som sa vyhovárať na nedostatok času kvôli práci ale bohužiaľ je to pravda , kým som sa dostala do toho

stereotypu - zvyku to trvalo hodnú chvíľu. Takisto si sa dostával zo svojich zdravotných problémov.

Pochopil si. Za to ďakujem, ďakujem aj za to že sme sa vedeli porozprávať ako najlepší otec a najlepšia dcéra , polovicu hovoru sme len presmiali. Ako som povedala aj tebe - som na teba hrdá , on vie za čo , zverejňovať to nebudem.

S úsmevom píšem, myslím a ďakujem otec že si chápvavý a láskavý. Verím , že si v poriadku.

7 Neznáma - známa

Prišla s nevinnou prosbou vylúštiť čo jej vlastne lekárka napísala na výmenný lístok. Moj priateľ sa pýtal že , s kým si píšem lebo väčšinou si nepíšem tak dlho s nikým. Vo mne sa spustilo mnoho spomienok na ňu , pre mňa ženu dôležitú okrem mojej mami, pretože sme si boli naozaj blízke. Obe sme sa pred rokmi rozišli v zlom a zabudli sme na to , čo teraz ani nie že dodržíjeme ale spája nás to ešte viac ako predtým a tým je - komunikácia ale taká ta dospelá a reálna. Aký to bol rozdiel predtým ? Pravda , taktiež sme si písali každý deň - ak sme sa nepoškriepili tak každý druhý , tretí. Písali sme si hlavne o škole , o chalanoch , kedy pôjdeme von , kam pôjdeme a tak ďalej. Teraz si píšeme každé ráno , občas na dobrú noc lebo obe sme na liekoch a zaspíme skôr ako napíšeme dobrú, podporujeme sa navzájom, realnejšie rozoberáme témy a dospelácky život je hnus pretože sa fyzicky nemáme kedy stretnúť. Reálne na začiatku sme sa stretli možno až po roku ak nie viac kamarátstva , odsudzovali ma lebo je mladšia a

také “dieťa” nerozumie životu - verte mi či nie , rozumela a aj rozumie viac ako si o nej myslia a vôbec ma neodradili reči iných.

V jednej životnej situácii keď som začala pracovať v jednej reštaurácii - nebavili sme sa v ten čas a aj tak sa naše duše -spojili- a našli k sebe cestu , prišla za mnou do tej reštaurácie bez akéhokoľvek skontaktovania , bol to mesiac apríl, priniesla mi slnečnicu so slovami “všetko najlepšie k sviatku bláznov” a ja som bola v takom strese z nadšenia že som namiesto do studenej vody dala slnečnicu do horúcej vody - trapas ale vymenila som ju a v poriadku so mnou po smene odcestovala domov do vázy.

Raz sme boli na “výlete” v Bratislave spolu aj s jej sestrou na káve a užiť si slnečný deň a išli sme po námestí už smer domov obidve sme naraz zazreli namaľovaný dúhový prechod pozrela sa na mňa a povedala že “to je taký náš prechod , lebo vieš , ťa milujem” - prosím neodsudzujte vznikla z toho pekná fotka a veľa smiechu.

Bola som pri nej v časoch keď mala prvého priateľa až po ten čas kedy otehotnela. Snažila som sa jej venovať všetok čas keď bola tehotná. Najlepšia vec akú som mohla spraviť bola keď nevedela kam újsť keď bolo najhoršie - prichýliť ju k nám na dom a verím že sa cítila ako doma , dedko ju mal rád aj keď prišlo na jedno nedorozumenie ktoré sa po čase vysvetlilo. Aby ste si nemysleli že, sa tu ! vychvaľujem! takisto mi venovala dostatok smiechu, darčiekov a to najdôležitejšie - prítomnosť.

Nemôžem všetko napísať sem aj keď by som chcela , musím si niečo nechať pre knihu.

Jediné čo som chcela povedať je že , verím na osud pretože niečo nás s niekým musí spojiť a náhoda to nieje pokiaľ to má trvať dlho a ešte dlhšie.

8 Druhý významný muž môjho života

Písala som o tebe tak veľa , v dobrom , pri hádkach , bez hádok, vždy som ťa mala v hlave. A ani do dnešného dňa mi neprišli slová o tebe aj keď sme od seba, niekto by si pomyslel aký významný si , úspešný človek , no pritom si obyčajný človek , ničím zaujímavý , no pre mňa znamenáš veľa.

Pre niekoho je vzhľad dôležitý , pre niekoho peniaze , pre niekoho darčeky ale podstata dvoch ľudí je hlavne rozumieť si. Nežiadala som od teba nič , stačil mi tvoj pohľad. Už na začiatku vzťahu som hovorila že si úplná kópia môjho starého otca ktorého som milovala nadovšetko, tak tomu aj bolo, len si mladší. Vybrala som si ťa nie len kvôli tomu že som sa zamilovala ale hlavne kvôli tvojej duši. Zvládnem tvoje nálady keďže viem ake ťažké je zvládať tie moje. Tvoja prítomnosť ma lieči , odkedy ta mám viem že nikoho iného nepotrebujem.

Kedysi sme nemali problém mať tzv. internetový vzťah , prepísali sme rána, obedy, pracovné časy, časy kedy som nevedela ako ďalej , vedela som že stačí jedno slovo , vedel si že sa niečo deje , vedel si to napraviť..

Keď som ta prvý krát videla nemala som to čo zvyčajne ženy spomínajú keď spatia muža svojich snov motýle v bruchu , potenie dlani , .. ja som pri tebe mala chvenie , celého tela , potila som sa doslova všade nie len na dlaniach , krv sa mi zrýchlila , srdce zapálilo plameň a pred očami sa mi premietla cela budúcnosť s tebou bola som si istá že ty si ten pre ktorého sa oplatí bojovať , rozhodne to bola láska na prvý pohľad , prvý krát som nemala problém ta objasť , chcela som hrať frajerku , nedať najavo city tak mi to aj pár dni/týždňov vydržalo ale ver že som bola do teba , ponorená ako ponorka pod vodou.

Pád úrazu prišiel keď som nemala čas kvôli práci , no a omrzeli sme sa navzájom. Vzťah upadol do zabudnutia. Nevieť ako si to prežíval ty ale ja som cítila , že to ešte neskončilo. Nemyslím vzťah ale my.

Mám pocit , že sme si vybudovali niečo silnejšie ale to je iba môj pocit. Ty si mi city vyjadril veľmi dávno a preto to mám doteraz v pamäti, len slová milujem ťa to niesu.

Chcem sa ti poďakovať.

PodĎakovať za to že si tu pre mňa každý deň aj napriek rozchodu , za to že ma podporuješ , za to , že moje myšlienky niesu bohvie čo, ale ty ich prijmeš, za to, že niesom sama keď mi je na nič, za tvoj úsmev a láskyplné oči , za TEBA.

9 Moje všetko , moja zemeguľa

Dlhšie som rozmýšľala ako vôbec začať , poznáte to máte toľko spomienok s človekom , tak moc že neviete kde začať. Dovolím si tvrdiť že to bol najvýznamnejší muž v mojom živote.

Pól života bol v školskej lavici aby potom mohol byť za školskou katedrou , svojim povoláním žil. Brával ma ako malú k sebe do školy kde som si čmárala po tabuli a skákala po schodoch , poznali ma jeho kolegovia že som živé dieťa. Neskôr ma učil k počítačom , vedel že s elektrinou , ktorú vyučoval u mňa neuspeje. Bola som denne na počítači aj kým bol v práci , vo voľných minútach sme si spolu aj písali cez ICQ - veľká nostalgia. Pracoval na pántoch v Bratislave, čo už bohužiaľ nefunguje obom nám bolo ľúto keď sme videli v jednom videu aké je to schátrané - slúbili sme si že spoločne to pôjdeme pozrieť, žiaľ nestihli sme. Takisto sme spoločne chceli vyjsť na Chopok , už ťa tam zoberiem iba digitálne. Na pántoch ma zobral na ruky a dal do mašinky čo bývala pred vchodom keďže som sama nevedela vyliezť a myslím že to bol prvý moment kedy sa zistilo že mám alergiu na bodnutie včelou. Bol to veľmi silný muž a keď bolo toho moc tak bolo vidieť aj slzu. Nebol moc na objatia ale ja som na ňom videla kedy ho potrebuje a vtedy bolo cítiť to teplo a lásku dlho tomu nedokázal oponovať. Spomínam aj na moment keď som prišla za ním s tetovaním jeho mena najprv sa nezmohol na slová ale potom z neho

vyšlo - " ale ja nemám dlhé á v mene" a neskôr nasledovalo "je to krásne".

Alebo keď ma zobral oproti do bufetu a tým ktorí ma nepoznali ma predstavil "toto je moja dcéra" a ja som len podala ruku " teší ma vnučka Veronika" nasmiali sme sa všetci. Keď mamina kúpila auto tak sa zaparkovalo na dvore a ja s uštipačnými poznámkami som dedka provokovala že dlhší čas nešoféroval " ja ti ukážem že ho odšoferujem po bránku" a tak aj bolo a tiež sme sa dobre nasmiali. Z dokumentov som sa dokonca dozvedela že bol aj veliteľ čaty na vojne. Keď sme sa chystali na oslavu známej z rodiny sa pekne vyfikol - košela , kravata , nohavice zavolať si ma aby som mu posúdila outfit " ja viem že som pekný ale ja som pekný aj v teplákoch však ? " nezmohla som sa na poriadny úsmev a slová samozrejme že áno. Kávu musel mať vždy jednu lyžičku , 0 cukor , do polovice horúca voda a trošku studená aby sa dala piť - vždy mal rad všetko horúce od polievky cez hlavné jedlo ale do kávy musel mať studenú vodu. Pri káve sme si povedali možné aj nemožné popripade sme si púšťali pesničky a hmkali , predpokladám že moja prítomnosť ho ukludňovala keďže vždy zadriemal. Veľmi rád cestoval keď bol mladší po Amerike , Paríž. Do práce mi volával s pesničkou "i just call to say i love you" aj keď som bola vystresovaná a mala veľa práce toto ma vedelo ukludniť a spomaliť moj tep na normál. A keď sme sa pohádali , prišla som sa ospravedlniť a jeho slova boli " neviem o čom hovoríš , veď sa nič nestalo" V jeho očiach som videla vernosť a istotu. Vždy bol pozorný a videl že sa zdravotne niečo deje , na seba v zdraví pri sklonku života nedával moc pozor. Raz pri mne sedel na posteli až kým som nezaspala, neskôr sme si to vymenili. Kým som dokončila strednú školu bol mi vždy nápomocný - ja som mu plnila liekarničku a on ma skúšal učivo na ďalší deň.

Podporoval na v štúdiu na vysokú školu spoločne sme vyplnili prihlášku ale naskytla sa mi možnosť práce tak som to uprednostnila a povedal "nič si z toho nerob , ešte bude príležitosť". Nechcel sa fotievať ale keď som povedala "úsmev číslo päť poprosím" nemal na výber a selfie bolo na svete "a teraz to dáš na ten fejsbúk?" Alebo sám od seba povedal "spravme si selfie či ako sa to hovorí" Neskutočné momenty

Keď ho brala sanitka na nosítkach tak som sa ho spýtala že či sa mi vráti v bolestiach a s úsmevom mi povedal že "verím že vrátim" Vrátil sa vymenený človek ale pre mňa rovnaký tak ako som ho poznala.

Možno toto nikoho nebude zaujímať a neprečíta si to , niekoho zase naopak. Píšem tak ako to čítam a spomínam hlavne na to dobré. Slzy sa mi tisnú do oči ale ja viem že tam hore je mu lepšie a dáva na nás pozor.

P.S. I love you -
ako by dedko povedal "i prav jú"

Tak dávno si preč a predsa sa mi snívaš skoro každú noc, neklamem keď hovorím že , si moj anjel strážny. Síce ma nemôžeš pohladiť ale svoju prítomnosť mi dávaš , musí mi to stačiť.

Nie len ja, ale aj ty čakáš kedy sa vrátim.

Nemyslím si, že sny sú len ilúzia a výmysly.

Ďakujem , že ťa aspoň takto mám pri sebe starý otec.

10 Boj s tým, čo potrebujeme

Chcelo to naozaj veľa lásky a pochopenia a prekonávanie samej seba. Ďakujem za podporu najbližším.

Ťažko aj začať tento príbeh. Už v minulosti keď som bola po operácii slepého čreva som mala problém s jedením. Najprv som si myslela že mi príjem jedla a to či som bola na wc kontrolujú kvôli zákroku ale ja som nemala naozaj chuť na jedlo, a pri otázke aké je moje najobľúbenejšie jedlo som povedala žiadne... toto obdobie si moc nepamätám úprimne a ani nechcem. Cez všetky operácie a zdravotný stav za tie roky toto bolo najhrošie obdobie v živote ktoré už nieje v takom zlom stave ale stále som nevyhrala.

Začalo to približne v septembri 2020, 2025 nevinným chudnutím. Som si pomyslela veď je v poriadku schudnúť , znova obliecť nohavice ktoré som zavesila na vešiak pred rokmi. Každým dňom som začala mať menej chuť na jedlo a návšteva wc bola častnejšia ako návšteva chladničky. Začala som mať podozrenie že to už nebude v poriadku a pohľad na jedlo mi robil problém. Začali mi vypadávať vlasy , tvoriť veľké modriny a bola zo mňa salamandra škrvnitá , predpokladala som že je to podmienené stresom, keďže som mala vtedy prácu pre ktorú som žila. Energia mi ubúdala a každý deň som mala otázky, či som jedla a čo som jedla a keď ma to znervózňovalo som si priznala, že mám naozaj problém. Keď sa spracovávalo jedlo tak som nemohla vydržať v tej miestnosti - doslova mi to zapáchalo.

Plakala som priznávam, to vie celá moja rodina, bola som v konci, *necítila som hlad.*

Začala som konať a snažiť sa znova jesť. Podpora rodiny a priateľa bola najviac pre mňa. Moje porcie jedla boli malé a pozostávali hlavne zo zeleniny. Približne v apríli som začala aj spať priberať.

“Daj si načo máš chuť, napríklad mozzarella ved’ tú miluješ” odmietala som svoje najobľúbenejšie veci - to bol moment problému.

Postupne som sa prepracovala na mäso a ryžu , čo môj žalúdok nezvládol.

Vela čistej vody, kaše , polievok ,ovocné alebo zemiakové pyrė to som musela prekonať a až potom som zvládla napríklad ryžu so šťavou.

Jedinú odbornú pomoc ktorú som vyhládala bolo poradenstvo s mojou obvodnou doktorkou ktorá ma vždy vedela vypočúť odporúčila mi viesť si kalorické tabuľky , pivo ktoré podporuje chuť do jedla alebo B12 vitamín. Neskôr sme obe boli radi že som nabrala silu.Po čase mi prestalo zapáchať jedlo , snažila som sa kombinovať zeleninu a mäso , vitamíny , z vlastne vôle som posielala foto jedla môjmu priateľovi a nejak takto som sa dostala z tejto trnistej cesty späť na normálnu.

Nevyhrala som na 100% ale dokážem jedlo zjesť skôr ako 3 dni bez jedla a normálne porcie.Keby sa na mňa pozriete tak krútite hlavou a neveríte že som mala takýto problém. Ale ja som rada za to ako vyzerám a že som to dokázala poraziť.

11 Všetkým do ktorých som bola zbláznená

Chcela som tento článok nazvať - všetkým mužom ktorých som milovala , ale klamala by som, milovať je veľmi veľký cit a nemalo by sa s ním žartovať, niesom si istá či toto zverejním a keby aj áno , daj si k tomu kávu.

Základná škola, och aké sladké časy , spomínam na chalana ku ktorému som chovala veľmi dlho city myslím že , okolo 8meho ročníka som mala až záujem o staršieho a nie sebe rovného.

Bola som do neho tak zblaznená, že som si nahovorila vzťah s ním , pritom nemal o mňa záujem. Bavili sme sa ale to je tak všetko. Šialená detská láska - spájala som svoju fotku s jeho v koláži , dávala tam srdiečkové nálepky, počítala koľko trvá náš pseudo vzťah , trápne sa hanbila keď išiel okolo mňa , snažila sa mu votrieť do voľného času ,.... Čo človek neurobí pre lásku ?

Okolo toho ôsmeho ročníka ZŠ prišiel starší , celkom nezaujímavý chlap, ktorý na prvé “rande” prišiel v šušťakoch od motorového oleja,

romantické. To bola ešte stará facebooková éra statusová , väčšinou sme si písali tam , na cudzích statusoch až neskôr sa pochlapil alebo ja ? neviem a poslal žiadosť o priateľstvo.. asi to nazvime vzťah lebo trávili sme spolu dosť času , alebo teda on s jeho počítačom a ja s jeho psom... chodievali sme tam s vtedy dobrou kamarátkou , ktorú som dala dohromady s jeho bratom a im to vydržalo o dosť dlhšie ako nám.

Následoval 7 ročný vzťah , uf , začiatok bol krásny ako z filmu , možné je, že som to spomínala v článkoch , okrem starého otca som ho milovala do momentu kedy si myslel že ma môže ovládať , taký sa ešte nenarodil. Tých 7 rokov ubehlo ani neviem ako , 3 roky boli ružové okuliare , skvelý muž , jediný na koniec života , naivná som bola , zvyšné roky sme sa snažili spolu fungovať , žiť , nerešpektovať sa , mala som prácu na prvom mieste pretože to jediné dávalo zmysel.

Bol tu ale počas tohto vzťahu jeden človek ktorého som spoznala v práci , veď som slobodný človek a môžem sa rozprávať s kým chcem a mimo toho pracovala som s ľuďmi , priala som si ho vidieť každý deň , splnilo sa mi to , reálne som sa dlhšie s nikým necítila tak dobre ako s ním, až do doby keď sme prerušili kontakt. Všetko patrí k životu. Vrátil sa ku mne so slovami chcem to s

tebou vyskúšať , bola som po rozbitom vzťahu tak prečo nie. Približne štyri mesiace sme sa snažili nájsť k sebe cestu občas to vyšlo občas nie , posledný mesiac to bolo len o hádkach , aj keď sme si sľúbili že žiadna hádka nepríde , ďalší vzťah skončil.

Potom prišiel človek ktorý ma očaril tým že sme boli rovnakí vo všetkom , rozumeli sme si ale prichádzajú zlomy. Krásne zamilované opojenie mi zatmelo oči pred jeho niektorým zlým správaním , no veď samozrejme to sa stáva každej z nás. Sme zamilované a nič viac neexistuje ale potom to príde. Každý jeden detail vypláva na povrch a je smutné že to nieje ten človek do ktorého si sa šialene zamilovala.

Roky ti pribúdajú a ty si uvedomuješ že sa chceš už pohnúť ďalej , už to nemôže byť tá detská , pubertálna láska.

12 Žil tvoj aj svoj život zároveň

Ono to nebolo na začiatku vôbec zlé, krásna stredoškolská láska , teda , ja som bola na strednej škole , on trochu starší. Bolo to neznáme územie pre mňa hlavne keď ma chcel objasniť v mojej hlave akože čo robíš ? Čo mám ja robiť ? Prvá pusa sa odohrávala v tme pod lampou ako v romantickom filme krásna predstava všetkých “roztrhaných” vzťahov , písali sme si celé dni , nechceli sme sa odtrhnúť od displejov , presne toto trvalo tak 2 roky. Prišlo prvé zarazenie keď mi zakázal sa kamarátiť s mojou o 3 roky mladšou kamarátkou “pretože je mladšia” “lebo má inú plet” tieto slová putovali k nej samozrejme , pretože narozdiel od neho mi utrela slzy. Nejak sa natrhlo lanko vo vzťahu a začala som chápať že to nebude ľahké ako na začiatku. “Nemá na teba dobrý vplyv , neprajem si aby si sa s ňou stretávala” a v mojej hlave len preblikávala jeho tvár , kde nastal ten zlom , kto to vlastne je ? Najviac sa lanko pretrhlo a ostalo veľmi na tenko keď mi vyčítal že som

viac s rodinou ako s ním. To bola bodka. Priznám sa keby to náhodou chcel niekto známy použiť proti mne , že počas vzťahu som si písala správy s našim spoločným kamarátom , s tým kamarátom som mala byť skôr ale ani jeden sme neboli pripravení na vzťah, iba sme sa doťahovali. Vzťah s manipulátorom vás tak oslepí , že si na neho zoberiete pôžičku v banke a máte kvôli nemu doživotný kruh z ktorého neviete vyjsť von. V čase zlého obdobia v boji s jedlom ma podporila rodina a môj priateľ , M si veselo varil aj keď som plakala za rohom , čo som nemohla vystáť už teraz vônu prípravy jedla , M bolo úplne jedno čo robím a čo prežívam. “Ty si nebudeš s nikým písať , ja môžem” nech sa páči , najobľúbenejšia veta , prosila som o zhovievavosť v tomto smere , no zbytočne - M mal milenku a bolo mu úplne jedno že ty si dva mesiace na PN s celkovým vyhoretím u rodičov.

Rekonvalescencia bola veľmi dlhá , mala som pri sebe vtedy kamaráta s ktorým som si písala a chcel vedieť každé písmeno , každý pocit. Ťažko sa išlo zaľúbiť , obaja sme boli zranení ale teraz sme spolu a aj keď nám nepriali a možno neprajú doteraz.

Odíd' , neostávaj a nečakaj.

Odíd' zo vzťahu ktorý nemá zmysel
Neostávaj s manipulátorom
Nečakaj zmenu
Nebud' obeťou.

Podobný prípad s iným partnerom narcistom ,
pripíšem ho sem , nebudem kvôli nemu dávať
novú kapitolu, nezaslúži si to.

Mala som to šťastie (skôr nešťastie) byť vo
vzťahu s takým človekom presne kvôli nemu
som chcela zomrieť, pretože som nevládala
zaplniť tie obrovské diery ktoré mi tuneloval
do hlavy, hlavne po 16 hodinovej smene lebo
on sa nemá s kým rozprávať. Patrí to k životu
samozrejme si musíme prejsť všetkým.

Narcistu nezaujíma aký si mala deň , on chce
aby teba zaujímalo aký on mal deň, nedajbože
ho nepočúvaš tak to si žienka skončila! a volaj
hasičov, lebo taký plameň na streche to
vytvorí že dovi-dopo. Dobre, možno si niekto
myslí že si z toho robím srandu, ale verte či
nie, doslova som prerevala približne mesiac a
všade.

Dožadoval sa obrovskej lásky , stáleho dotyku ale normálny zdravý človek má na práci aj iné veci ako sa len venovať jeden osobe , akože nemáš 15 rokov, podľa OP si dospelý “chlap”.

Pravda, bola som zamilovaná, ale očividne slepo. Aj boli chvíle, keď sme sa zasmiali a bolo to fajn, nebudem klamať a očierňovať ale toho zlého bolo viac. Časom sa vyfarbí každá omaľovánka. Obmedzovať trávenie času s vlastnou rodinou tak to už bolo cez čiaru. Dávať ultimáta že , ak sa nezmením tak odíde , aj tak sme z toho vyšli my s mojou mamou najhoršie lebo sme bezcitné , brrr aká zima.

Žena , utekaj do života ti to nič nedá a podľa mňa niesu ani také lieky, aby sa to s narcistami dalo vydržať.

13 Stredná škola

Neviem , či chcem spomínať na toto obdobie , ale patrí to ku mne.

Prijímačky som absolvovala na SOŠ gastronómie a hotelových služieb v Bratislave , metská časť Petržalka odbor kuchár , čašník. Ja som úprimne ani nechcela toto študovať , chcela som byť na umeleckej ale mama mala na to iný názor. Keďže sa starý otec poznal s riaditeľom školy bola som prijatá. Prvý deň strednej školy už nieje taký ako na základnú , že vás rodič dovedie pred školu - už si dospelá , ideš sama. Veľa ľudí , stres som mala pravdaže, nové miesto a keď som povedala odkiaľ som BUM - veľká sedliačka prišla do mesta. Asi to nebol dobrý prvý dojem však ? Stretla som tam Niku , poznali sme sa zo základnej školy keď sme bývali ešte v Bratislave , našťastie. Ako tak som dokončila štyri roky , mala som mať opakovanie ročníka kvôli zdravotnému stavu , našťastie to starý otec a môj dobrý priemer vybavili , k maturite som bola pripustená v Septembri.

Ak ste čakali že táto kapitola bude dlhšia , mýlili ste sa. Na veľa si nespomínam alebo skôr nechcem.

O autorovi

Veron

- kuchárka už bez čapice , pekárka povolaním , písacia a kreatívna duša. Keď som mala 15 rokov bola som zavalená učebnicami a na začiatku 16 - tich rokov som bola zavalená liekmi , ampulkami svojej krvi a striedala oddelenia , moje zdravotné problémy prešli do chronického stavu.
- *Smejem sa, milujem , tvorím*